

administrativ Vej. I saa Henseende skal jeg tillade mig at oplyse, at i 1906, altsaa for godt 3 Aar siden, blev der paa et Andragende til Finansministeriet fra de kongelig ansatte Embedsmænds og Bestillingsmænds Laane- og Spareforening svaret, at man var villig til for dette Ministeriums andet Departements Vedkommende at notere de Gageforskrivninger, som overensstemmende med Foreningens Vedtægter og det fremsendte Andragende fremkom fra Foreningens Medlemmer, dog kun for saa vidt Forskrivningerne ikke omfattede et større Beløb end 35 pCt. af de vedkommende Gagers Beløb, og dette Tilsagn blev gældende for 5 Aar indtil 1. Februar 1911, og senere er der tilskrevet de paagældende fra Finansministeriet, at Finansministeriet har modtaget Meddelelse om, at Ministeriet for offentlige Arbejder er gaaet ind paa det samme for Telegrafvæsenets Omraade, og at Indenrigsministeriet er gaaet ind paa det samme for Generaldirektoratet for Post- og Befordringsvæsenets Vedkommende og ligeledes for dem, der sortere under Direktoratet for Den kongelige grønlandske Handel. I Februar Maaned har endvidere Landbrugsministeriet tiltraadt samme Ordning, og i Begyndelsen af 1907 er dette sket for de danske Statsbaners Vedkommende, og den 13. Marts 1906 er det samme sket for Toldetatens Vedkommende. Det er altsaa den Maade, hvorpaa denne Sag er ført ud i Livet ved Tilladelser fra de forskellige Ministerier for en stor Del af Etaternes Vedkommende. Det er det, vi her have optaget i det foreliggende Lovforslag, idet vi, ligesom det er gjort i disse ministerielle Skrivelser, foreslaa, at Ministeriet i saadanne Tilfælde kan tillade, at den paagældende Institution eller paagældende Laane- eller Kautionsforening mod Generalfuldmagt fra den til Lønningen med mere berettigede kan hæve det Afdrag, som er fastsat, ved den Kasse, hvor Udbetalingen finder Sted, men at en saadan Forpligtelse naturligvis kun kan være gældende for den Tid, i hvilken Staten skal yde den paagældende noget, altsaa navnlig maa bortfalde ved Dødsfald.

Dernæst foreslaa vi, at Finansministeriet i ganske særlige Tilfælde, hvor en Embeds- eller Bestillingsmand kan faa et Laan ad en anden Vej end gennem en saadan Institution eller Laaneforening, kan tillade vedkommende at nyde det samme Gode, nemlig, at Afdragene af Laanet kunne fastsættes paa den Maade, at vedkommende kan faa Pengene udbetalt

ved den Kasse, som ellers udbetaler hans Lønninger. Men naar det sker, skal der altid indhentes Finansministeriets Indvilgelse, ligesom vi ogsaa have foreslaaet, at naar Embedsmænd ere forpligtede i Henhold til Skilsmissebevilling eller Overøvrighedsbestemmelse i saa Henseende — jeg har navnlig tænkt paa Bestemmelsen i § 3 i Lov Nr. 131 af 25. Maj 1908 og lignende Tilfælde —, skulle de Personer, overfor hvem den paagældende Embedsmand er forpligtet, kunne erhverve gennem Finansministeriet Berettigelse til ved vedkommende Kasse at hæve, hvad Embedsmanden saaledes har forpligtet sig til at yde den paagældende. Det er i Korthed Indholdet af det Forslag, som vi her have tilladt os at fremsætte.

Dernæst foreslaa vi, at en Række af Bestemmelser i Forordninger, Plakater og Love, som derved gøres overflødige, forsvinder, saaledes navnlig Bestemmelsen i Forordningen af 24. Februar 1734, som har været den første Anledning til, at Forslaget her er fremsat, nemlig en Forordning om „den Gjæld, som af Officererne efterdags gjøres“. Denne Forordning skulde altsaa bortfalde saaledes, at de militære Embedsmænd ogsaa komme med ind under de Bestemmelser, som nu findes i det foreliggende Lovforslag. Endvidere have vi foreslaaet Ophævelse af § 46 i Loven af 9. April 1851 angaaende Pensionering af Militæretaten, en Paragraf, der lyder saaledes: „Pensioner og Understøttelser efter nærværende Lov kunne ikke bortgives, sælges, pantsættes, belægges med Arrest eller Udlæg“. Denne Bestemmelse maa falde bort, saasom dette fremtidig ganske vist skal gælde som Hovedregel, men der kan altsaa ske Undtagelser paa den Maade, jeg nylig omtalte, gennem Finansministeren i Henhold til nærværende Lovforslags §§ 4 og 5. Endvidere er der en Plakat af 27. Juni 1781, hvor en lignende Bestemmelse findes, som altsaa skulde forsvinde, naar en Lov som denne traadte ud i Livet. Det er i Korthed Lovforslagets Indhold.

De Herrer ville se, at Lovforslaget ikke er fremsat for paa nogen Maade at lette Embeds- og Bestillingsmænds Vejen til at komme frem ved Laan, tværtimod, man maa ønske, at saa faa Laan som muligt stiftes. Jeg tror, man i det hele herhjemme paa mangfoldige Omraader i alt for høj Grad er inde paa dette at komme frem ved Laan. Statens Borgere og Statens forskellige Institutioner vilde staa sig meget bedre, hvis man ikke kom